

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudkyň JUDr. Milady Tomkové a JUDr. Brigity Chrástilové v právní věci **žalobce: A. O.**, proti **žalovanému: Magistrát města Brna**, se sídlem Malinovského nám. 3, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 21. 7. 2004, č. j. 57 Ca 41/2003 - 99,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovanému **se** právo na náhradu nákladů řízení **nepřiznává.**

Odůvodnění:

Usnesením blíže označeným v záhlaví tohoto rozsudku byla zamítnuta žalobcova (dále jen „stěžovatel“) žádost o ustanovení advokáta, a to pro řízení o kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 12. 5. 2004, č. j. 57 Ca 41/2003 - 72, jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ve věci přestupku proti občanskému soužití podle § 49 odst. 1 písm. c) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích.

V odůvodnění svého rozhodnutí krajský soud zejména uvedl, že podle § 3 odst. 2 písm. e) zákona č. 463/1991 Sb., o životním minimu, se za částku potřebnou k zajištění výživy a ostatních základních životních potřeb občana považuje částka 2320 Kč měsíčně a podle § 3 odst. 3 téhož zákona se za částku potřebnou k zajištění nezbytných nákladů na domácnost považuje částka 1780 Kč měsíčně, jde-li o jednotlivce. Částka představující životní minimum u stěžovatele je 4100 Kč měsíčně, přičemž výše plného invalidního důchodu v jeho případě činí 7020 Kč. Tato částka výrazně převyšuje částku životního minima. Stěžovatel tak nesplňuje předpoklad osvobození od soudního poplatku, a proto byl návrh na ustanovení zástupce zamítnut.

Proti tomuto usnesení podal stěžovatel kasační stížnost, v níž ve vztahu k výroku napadeného usnesení toliko uvedl, že nemá dostatek prostředků na to, aby si mohl advokáta sám hradit, a proto mu měl soud zástupce ustanovit. Stěžovatel dále poukázal na obsah kasační stížnosti směřující do rozhodnutí ve věci a závěrem pouze dodal, že polovinu svého příjmu odvádí na inkaso.

Žalovaný nebyl k vyjádření se ke kasační stížnosti vyzván.

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného usnesení (§ 106 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), a je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadené usnesení vzešlo (§ 102 s. ř. s.), stěžovatel podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu v řízení proti usnesení o neustanovení zástupce nemusí být zastoupen advokátem. Z obsahu stěžovatelova podání Nejvyšší správní soud dovodil, že se dovolává stížního důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tj. nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky týkající se splnění podmínek pro ustanovení zástupce.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadené rozhodnutí v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. v rozsahu a z důvodů, které uplatnil stěžovatel v kasační stížnosti a přitom sám neshledal vady uvedené v odst. 3 citovaného ustanovení, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Podle § 35 odst. 7 s. ř. s. (ve znění účinném ke dni vydání rozhodnutí krajského soudu) může soud navrhopateli, u něhož jsou předpoklady, aby byl osvobozen od soudních poplatků, a je-li to třeba k ochraně jeho práv, na návrh ustanovit usnesením zástupce, jímž může být i advokát.

Z dílce citovaného ustanovení přitom vyplývá, že účastníku lze ustanovit zástupce tehdy, jestliže jsou splněny dvě podmínky. Musí se jednat o účastníka, u něhož jsou dány předpoklady pro osvobození od soudních poplatků, a musí to být třeba k ochraně jeho zájmů. Krajský soud se nejprve zabýval otázkou, zda jsou dány předpoklady pro osvobození stěžovatele od soudních poplatků. Přitom dospěl k závěru, že stěžovatelovy příjmy výrazně přesahují na něho se vztahující částku životního minima, a proto tu předpoklady pro osvobození od soudních poplatků nejsou. Tyto závěry krajského soudu ve své podstatě nezpochybnil ani sám stěžovatel v odůvodnění kasační stížnosti, neboť pouze uvedl, že polovinu svých příjmů dá na inkaso. Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že krajský soud se nedopustil nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky při posuzování podmínek pro ustanovení zástupce stěžovateli.

Krajský soud tedy s ohledem na výše uvedené nepochybil, pokud návrh na ustanovení zástupce zamítl.

Ze shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

Stěžovatel, který neměl v tomto řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovaný žádné náklady neuplatňoval a ani Nejvyšší správní soud žádné náklady žalovaného z obsahu soudního spisu nezjistil.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejdou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. dubna 2007

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu